

Ewa Lipska

Máshol

(Gdzie indziej)

Máshol szeretnék lakni.
Kézzel hímzett városkákban.

Találkozni azokkal,
akik nem jönnek a világra.

Végre boldogan magányosak lennénk.
Nem várna ránk egyetlen megálló sem.

Semmi megérkezés. Semmi elutazás.
Múzeumi elmúlások.

Semmilyen háború nem verekedne értünk.
Semmilyen nép. Semmilyen sereg. Semmilyen fegyver.

Mámoros halál. Vidám eset.
Könyvtárban a sokkötetes idő.

Szerelem. Ájult fejezet.
Lapjait suttogva forgatná szívünkben.

*

Szilváslepény

(Ciasto ze śliwkami)

Leveszem arcodról
omló szilváslepény morzsáját.
Az érzelem apró betűjele.

Minden nagy ívű gondolat nélkül
öreg porcelán lapra fektetem.
Vesse be magát mindörökre.

Nem tudni mikor,
mindent szétfűjt a huzat.
Valaki kinyitotta az ablakot. Valaki kinyitotta az ajtót.

Évek múlva is
rovom a cukrászdákat.
Fájdalom, hogy csak elképzellek.
Még az éj sem sejti azt,
midőn együtt vagyunk.

*

Fordítóim

(Moi tłumacze)

Fordítóim. Ők. Az én továbbvivőim
Az enyém – Az övék
ez időhalom az asztalon.
Szótárak befőttje.

Cirilbetűs hajnal
bársonyos germán homályban.
Román antilop
versemnek partján.

Az enyém – Az övék
ez utazás.
Még egy ösvény *à rebours*
minden ok nélküli.

Sebészeim szó
transzplantációi. Az övék.
Fordíthatatlan
e rövid poémában.

Én pedig
számtalan nyelvbe vagyok egyszerre szerelmes.
Betű betű után belélegezve Nässjö páráját,
törvénytelen verseimmel találkozva az erdőn.

Az enyém – Az övék
e hang. Könyvek mögül áradó kétségek.
Oldalak szakadékain átívelő jóslások.
Heathron rajtoló szótagjai.

Mit örökölnék utánam?
Félelmeimet? Étvágyamat
mindaz iránt mi elmúlik?
A mező dekoltázsát? Ibolyaszín ametiszt legelőket?

Amikor köröttünk
Az enyém – Az övék
e pontatlan valóság. Hakkerek édene
és a pletykásoké, politikusoké.

*

Húgom

(Moja siostra)

Húgom még nem tudja,
hogy a világ földabroszra kényszerített.
A földabrosz óriási tányér, örökké éhező.
Államok szabásmintájának divatlapja. Néha avított.
Hogy a moziból kijövet hirtelen minden világos lesz.
Hogy az eszmék legszebbek a manökeneken.
Hogy példa gyanánt nincsen halál.
Hogy a halál mindig természetes.
Hogy mielőtt az eget megcsodálnánk
el kell vinnünk a cenzorhoz.
Hogy a legtöbb tudás a végtelen könyvtárban található.
Hogy a szerelem az szerelem. A szerelem kert.
Hogy ebben a kertben kerülni kell az őszt.
Hogy ebben a kertben nem lehet elkerülni az őszt.
Hogy a sejtosztódást már senki meg nem gátolhatja.
Hogy az élet befejeztetett amikor elkezdődik.
Hogy Izolda öreg. Reumától szenved.
Hogy a történelem nem más csak szemetes-kosár.
Évszámok eltüntetésére, gyermekijesztésre.
Hogy mikor az éj szemünket pillanatra zárja
madarak ébrednek bennünk és: Föld! Föld! – ezt kiáltják.
Akkor felfedezzük Új világunkat: az Emberét
aki meleg kezét szemhéjunkra teszi...

De húgom már tudja
hogy az úr ír.

*

Ilyen időket élünk

(Takie czasy)

Megyek az udvaron. S hirtelen
pirospozsgás hatéves fiúcska
szalad hozzám.
Kezében fapisztolyt szorongat.
„Piff! Puff!” – mondja s rám lő.
Azután zsebre teszi a fegyvert.
„A munka elvégezve” – mondja és odébbáll.

Értesítem a családot. Barátaimat.
Telefonálok a rendőrségre és bejelentem halálomat.
De mindenki széttárja a karját:
„Ilyen időket élünk” – mondják.